

МІСІОНЕРИ СЛОВА

№ 1 (13)-2012

ВИПУСК З НАГОДИ РІЗДВЯНИХ,
ТА ЙОРДАНСЬКИХ СВЯТ

вул. Вербова, 12 * 76493 * Крихівці (Долина) * Івано-Франківськ * тел. 38(0342)77-45-94 * www.pkm.if.ua

ВІСНИК ПАРАФІЇ СВЯТИХ РІВНОАПОСТОЛЬНИХ КИРИЛА І МЕТОДІЯ
ЧОЛОВІЧИЙ МОНАСТІР «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

СЛОВО ГЛАВИ ЦЕРКВИ

ІЗ РІЗДВЯНОГО ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

**Христос народжується – славете!
Христос із небес – зустрічайте!
Христос на землі – бадьортесья!**
(Канон Утрені Різдва Христового)

Дорогі у Христі!
Цими словами із канону різдвяної Утрені хочу привітати всіх вас зі світлим святом Різдва Христового. Сьогодні Христова Церква закликає нас не просто вкотре відзначати це свято, а й запрошує прославляти, зустрічати Бога, який прийшов до нас у людському тілі, та кріпитися присутністю цього небесного Дитяти.

«Христос народжується – славете!» Це запрошення набирає для нас особливого значення, коли приєднаємося до безпосередніх учасників і свідків події цього дивного народження. Ті, хто славить

новонародженого Божого Сина, – це передусім небесні ангели. Це вони відкривають перед пастирями, які стоять вночі на сторожі своїх отар, чудесну новину про народження Сина Божого, співаючи величну пісню: «Слава на висотах Богові, а на землі мир людям його вподобання» (Лк. 2, 14). Чи не вперше ангельські сили стають поруч з людьми і разом з ними творять одини́ний народ, небесний і земний хор. Ця вселенська прослава, яка лунає єдиним багатоголоссям неба і землі, наче показує, що у таїнстві вочленення Сина Божого не-

бесна і божественна дійсність поєднується з людиною, з її історією, минулим, сучасним і майбутнім. У цьому таїнственному поєднанні в особі новонародженого Ісуса Христа, Бога і людини, відбувається обмін дарами між ними: Творець відкриває повноту свого вічного життя людині, а життя людини вповні відкривається Богові, стає простором Його присутності та діяння. Ось чому славити новонародженого Спасителя – означає насамперед відкрити Його присутність у нашому житті...

Закінчення на 3-й стор. →

СЛОВО ПАРОХА

Христос Рождається!

Дорогі брати і сестри у Воплоченому Слові.

Коли наближаються чи тривають Різдвяні і Йорданські Празники, завжди наша увага звернена на дві речі – на Христа і на родину. На Христа – бо ми святкуємо Його, Божого Сина прихід на землю, Його вочленення (Ів 1,14), це «дивне і преславне» таїнство. І на родину – на Його родину – Матір Марію та опікуна св. Йосифа, обручника Пресвятої Богородиці; і, звичайно, на нашу сім'ю, родину, бо це період, коли ми багато часу проводимо з рідними і близькими, чи принаймні є з'єднаними з ними духовно.

Тому сьогодні, тримаючи в руках різдвяний випуск нашого Парафіяльного Вісника, хочу зупинитися на трьох моментах.

1. Думаю, що саме зараз назріла пора дати назву нашому віснику. Це вже є 13-ий випуск. В одному з перших номерів Вісника ми оголосили конкурс щодо назви. Але щось з того нічого не вийшло. Згодом ми звикли до назви «Парафіяльний

Вісник». Але, думаю, що саме початок нового 2012 року стане моментом народження, початком нової назви нашого парафіяльного вісника: «Місіонери Слова».

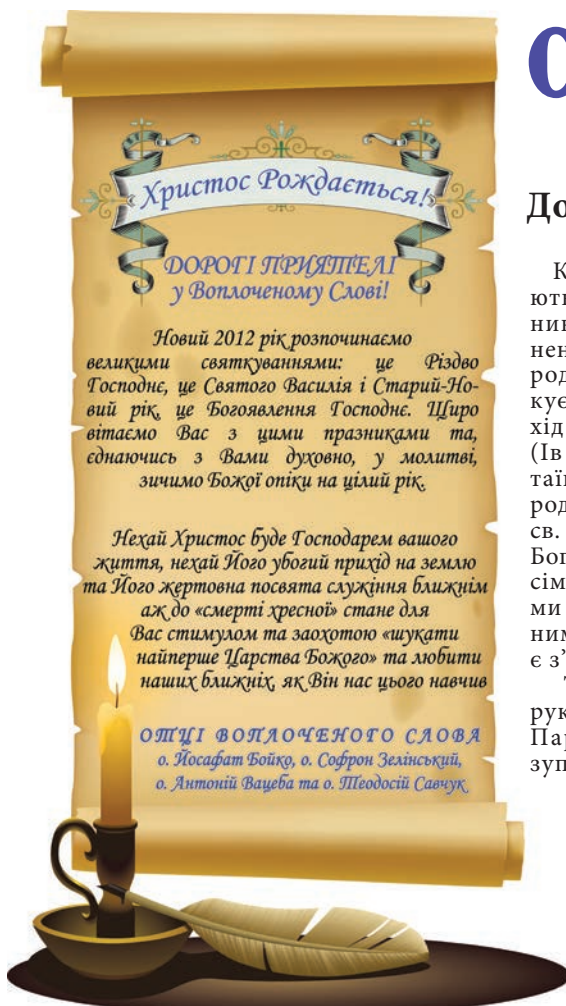
Чому така назва? Пояснень може бути багато, проте, якщо охарактеризувати коротко, то можна сказати, що вісник містить багато слів. Багато слів писаних на папері, які народилися у чийсь голові. Саме словами на папері ми прагнемо донести до наших читачів «СЛОВО», яке після того, що його прочитають, почне проростати. Слово спричиняє думки, воно налаштовує волю людини (якщо воно добре, то до добра, а якщо воно зле, то до зла). Слово здатне змінити погляд на життя, через слово людина пізнає багато нового. Словом писаним можна передати іншим багато того, чого не встигаєш сказати усно.

А, оскільки метою нашого вісника є донести до читача Євангеліє, добру новину про життя Ісуса Христа, про Святу Матір

Церкву, життя її членів, то той хто несе цю добру новину є «МІСІОНЕРОМ». Але в нас є багато місіонерів, і я сподіваюсь, що їх буде кожного року все більше: все більше активних отців, братів, сестер та мирян. Таким чином всі ці, що допомагають мені місіонувати, нести Христа людям через вісник, стають «МІСІОНЕРАМИ СЛОВА».

Закінчення на 2-й стор. →

Христос Рождається!

ДОРОГІ ПРЯТІЛІ!
у Воплоченому Слові!

Новий 2012 рік розпочинаємо великими святкуваннями: це Різдво Господнє, це Святого Василя і Старий-Новий рік, це Богоявлення Господнє. Щиро вітаємо Вас з цими празниками та, єднаючись з Вами духовно, у молитві, зичимо Божої опіки на цілий рік.

Нехай Христос буде Господарем вашого життя, нехай Його убогий прихід на землю та Його жертвна посвята служіння ближнім аж до «смерті хресної» стане для Вас стимулом та заохотою «шукати найперше Царства Божого» та любити наших ближніх, як Він нас цього навчив

ОПІЦІ ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА
о. Йосафат Бойко, о. Софрон Зелінський,
о. Антоній Вацеба та о. Теодосій Савчук

СЛОВО ПАРОХА

Закінчення, поч. на 1-й стор. →

Тому, пропонуючи вашій увазі різдвяний випуск парафіяльного вісника з новою назвою «Місіонери Слова», хочу відразу подякувати всім, хто допомагав і буде продовжувати допомагати писати, редагувати, друкувати, фінансувати та розповсюджувати наш вісник. Ви таким чином стаєте «місіонерами слова». Не будьте байдужими до цього.

2. Згадуючи таїнства з життя Господа нашого Ісуса Христа, **наша увага лине до Його святої Особи: Він правдивий Бог і правдивий чоловік.** Яко Бог, був при створенні світу, «*Ним постало все і ніщо, що постало, не постало без нього*» (Ів 1,3); про Нього сповіщали пророки: «*Ось дівчиця зачала, і породить сина і дасть йому ім'я Еммануїл*» (Іс 7, 14). Він був зачатий від Святого Духа і народився від Діви Марії в часі, яко людина, правдивий чоловік. Це завжди залишається для нас «ТАЇНСТВОМ» і то великим, перед яким треба схилити свою голову на знак смирення та визнання Божої всемогутності, яка проявляється у простоті народженої дитини. Усе це таїнство викликає у людини здивування та невимовну радість, а одночасно і захоплення, як про це говорив св. Йоан Золотоустий: «*За чим колись тужили праотці, що предсказували пророки і що бажали бачити праведники, те сьогодні сповнилося і стало дійсністю. Бог з'явився на землі в тілі й оселився між людьми. Тому, мої дороги, радуймося і веселимося*».

Бог з неба сходить до людини, щоб нагадати людині про велику правду, що вона призначена – для неба. Так, браття і сестри, ми призначені для неба, Христос-Бог стає людиною, щоб нагадати людині, що вона сотворена на «образ і подобу Божу» (пор. Бут (1,26) і що вона

прямує до вічності.

Бог через Ісуса Христа – Сина свого Єдинородного об'являє себе людству: «*Ніхто й ніколи Бога не бачив. Єдинородний Син, що в Отцевому лоні, - той об'явив*» (Ів 1, 18).

Протягом перших століть християни не мали окремого празника Христового Різдва, а святкували празник «Богоявлення». Цей празник поєднував у собі і Христове Різдво і Хрещення Ісуса в ріці Йордані. Грецьке слово «Епіфанія» чи «Теофанія» означає власне «Богоявлення» і означало не тільки появу Ісуса Христа при його хрещенні, але і його появу на землі, тобто його Різдво.

Тому в ці святкові дні, смиренно схиляючи нашу голову та наш ум перед Величністю Бога у малій Дитині, співаємо зі всією Церквою: «*Таїнство бачу я дивне й преславне, небом стає вертеп, престолом херувимським – Діва, оселею – ясла, в яких лежить неосяжний Христос Бог. Його, оспівуючи, величаю!*» (Канон утрені празника).

3. **Наша увага сьогодні також лине і до середовища, родини, куди вирішив прийти до людини сам Господь.** Він, яко Бог, вивабив собі за матір Діву – таїнство. Його опікуном стає Святий Йосиф, Обручник Діви Марії – таїнство. Він має матір і опікуна. Він народжується у родині. Заввичай у родині приходять діти у цей світ, тому для кожного з нас родина – це щось «святе». Батько і матір, якими би вони не були – вони завжди є тато і мама, і яка би відстань нас не розділяла – вони завжди «близько». Чи вони живі чи померлі – за них ми повинні молитися.

Різдвяні та Йорданські свята є часом, коли ми збираємося у родині, коли ми відвідуємо одні одних з колядкою, коли ми стаємо одні одним ближчими та нагадуємо собі про родинні зв'язки. Це час, коли ми повинні відвідати родичів і близьких, яких, можливо

ми давно не відвідували; це час, коли ми повинні примиритися з нашими близькими, бо святкуємо прихід на землю Христа «Царя Миру», як його часто величаємо. Ціла родина сумує, коли якогось члена немає з ними чи він хворий, чи відсутній. Родина терпить важко, коли якийсь член нехтує родинним затишком чи нехтує рідною хатою. Добрий батько завжди старається, щоб усі були «одним цілим», а не кожен жив сам по собі.

Ще однією родиною для кожного з нас, дорогі брати і сестри, є парафія, наша парафіяльна спільнота. Вона помітно зросла за останній рік, не тільки кількісно, але ми стали ближчими одні до одних. Ми тішимся і радіємо, коли парафіяльна спільнота збільшується (через народження дітей, через створення нових родин), і сумуємо, коли хтось від нас відходить (через переселення чи через відхід з цього життя). Наша «парафіяльна родина» терпить, коли хтось з «наших» нехтує родинним затишком, нехтує «рідною хатою – храмом», коли хтось живе сам по собі. Двері нашої родини відкриті для всіх Вас, вас – які давно живете на нашій парафії, вас, які щойно переселилися і ми ще з Вами незнайомі (познайомимося при Йорданських Пастирських відвідинах), вас, які приїжджаєте до нас на спільну молитву чи просто в гості, до монастиря чи до храму.

Різдвяні свята – це родинні свята, це час, коли ми всі збираємося при вифлемських яслах і колядкою прославляємо Христа – Бога, «рожденного» у людській родині і просимо, щоб він оздоровив наші родини і навчив нас правдивої любові, яка повинна царювати у наших домівках.

Всіх Вас обіймаю, ближчих і дальших, рідних по крові і по духу, та вітаю Вас «Христос Рождається! – Славімо Його!».

о. Йосафат БОЙКО, ВС

«ЖИВА ПАРАФІЯ - МІСЦЕ ЗУСТРІЧІ З ЖИВИМ ХРИСТОМ» І ЧАСТИНА

(Пастирський лист Блаженнішого Святослава до духовенства, монашества і усіх вірних Української Греко-Католицької Церкви)

Дорогі у Христі!

Вступ

Господь наш Ісус Христос перед вознесінням на небо звернувся до своїх учнів із закликом: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берігти все, що я вам заповідав. Отож я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. 28, 18–20). Цей заклик Христа звідати Добру Новину стосується не лише перших Христових учнів – апостолів, він зобов'язує Церкву в усі часи, аж до кінця віків. Українська Греко-Католицька Церква, здійснюючи це доручення Божественного Спасителя, п'ять років тому в устами єпископів Священного Синоду окреслила мету свого служіння як «Святість об'єднаного Божого люду». Святість – це Божий дар, покликання кожного християнина. «Це ж саме воля Бога: освячення ваше», – нагадає св. Павло в Посланні до солунян (1 Сол. 4, 2–3).

Місцем, де найчастіше зароджується, зростає і дозріває святість християнина, є парафія. Тому Синод Єпископів УГКЦ 2011 року, бажаючи духовного відновлення всієї нашої Церкви, звернув особливу увагу на парафію – основну частку Божого люду, яка під проводом єпископа як свого отця і вчителя віри, змагає до святості. Програма, що її затвердив Священний Синод, називається «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом». Завданням цієї душпастирської програми є допомогти всім вірним нашої Церкви навчитися «жити на вподобу Богові» (1 Сол. 4, 1), щоб таким чином зростати у святості і в єдності в Ісусі Христі.

Над основними складовими елементами живої парафії хотів би я застановитися в цьому Пастирському посланні.

Боже Слово

«Слово Христове нехай у вас перебуває щедро: навчайтесь у всякій мудрості й напоумляйте одні одних», – настановляє нас св. Павло в Посланні до колосян (Кол. 3, 16). Через Боже Слово ми пізнаємо Христа, зустрічаємося з Ним і входимо у живі відносини з Ним. «Незнання Святого Письма – це незнання Христа», – казав св. Єронім. Ми хочемо в наших парафіях наслідувати перших християн, щоб Слово Боже стало основою нашого церковного, парафіяльного, родинного, суспільного і особистого буття. Наполегливо заохочую душпастирів до належної підготовки проповіді на основі проголошеного Божого Слова, так щоб це Слово ставало «живим і діяльним» в житті ваших парафіян, здатним кормити їх, давати їм відповіді на актуальні проблеми сьогодення та надихати їх на служіння.

Боже Слово має принести видимі плоди у нашому щоденному житті, бо лише ті, хто це Слово зберігає, тобто виконує, назвуться блаженними у Господа (пор. Лк. 11, 28). У наших парафіях не повинно бути жодної родини, яка б не мала Біблії. Всіх вірних закликаю до щоденного читання Святого Письма, найкраще – через участь у біблійних гуртках при парафії та через молитовне читання вдома. Ще одною незамінною книжкою для нашого духовного зростання має стати нещодавно проголошений Катехизм УГКЦ «Христос – наша Пасха» як підручник віри для всіх вірних нашої Церкви – дітей, молоді й дорослих. Митрополит Андрей (Шептицький) називав Катехизм фундаментом християнського життя.

При цій нагоді прагну підкреслити, що кожен віруючий має обов'язок щоразу глибше пізнавати правди святої віри протягом усього свого життя, а духовенство не має права уникати обов'язку навчати віри своїх вірних не лише проповіддю, але й катехитичним служінням. Коли йдеться про катехизацію, то в нашому розумінні – це постійний процес входження в таїнство Церкви, який стосується не лише дітей, які готуються до прийняття Святих Таїнств. Постійна і безперервна у віковому сенсі катехизація дітей, молоді, дорослих і старших – необхідна умова живої парафії. Наостанок підкреслюю, що так само як і Святе Письмо, Катехизм нашої Церкви має бути настільною книгою кожного члена наших спільнот, оскільки він є дуже цінною допомогою для правильного розуміння і читання Божого Слова.

Святі Таїнства і молитва

Боже Слово є основою християнського життя, а його джерелом і водночас вершиною – Пресвята Євхаристія. Зібрана на Божественній Літургії парафіяльна громада єднається зі своїм невидимим Головою – Христом, і з усіма святими й ангелами, творячи в такий спосіб таїнственне єднання неба й землі, дчасності й вічності. Служба Божа, яку законно поставлений священник служить у єдності та від імені свого єпископа, є також часом будовання Церкви – Тіла Христового, Головою якого є сам Господь. Немає ціннішого моменту в нашому земному житті, як Служба Божа. Тому свята неділя, день Господній, має бути в пошані кожного християнина, а участь у Святій Літургії повинна вважатися не обов'язком, що його мусимо виконати з наказу Церкви, натомість прийняттям дару від самого нашого Господа, який прагне зустрітися з нами, щоб наповнити нас своєю благодаттю і любов'ю. «Не можемо жити без неділі!» – заявляли християни перших століть і радше йшли

на мученицьку смерть, ніж погоджувалися під тиском поган працювати в неділю. Це гасло мусимо зробити своїм і ми, християни XXI століття, та наполегливо оберігати святість і недоторканність дня Господнього.

Члени живої парафії беруть живу участь у Святих Таїнствах, регулярно, по змозі навіть щодня, збираються на Богослужіння, щоб прославити Небесного Отця, щоби часто сповідатися і приймати Святе Причастя. У живій парафії прицерковні організації поєднують свою діяльність з молитвою, черпаючи з неї силу і натхнення. Не менш важливою є також наша приватна молитва – особиста і родинна, яка слугує продовженням церковної літургійної молитви. Наші парафії, а в них наші сім'ї мають знову стати школою молитви для всіх вірних.

Служіння ближньому

Ще одним важливим елементом, який виражає внутрішню природу Церкви та виявляє, наскільки живою є та чи інша парафія, – це діяльність, або служіння любові чи «харитативна діяльність». Це служіння ближньому впливає з нашого закорінення в Христі. Діяльна любов ближньому є покликанням і завданням кожного без винятку християнина. Лише віра, чинна любов'ю, провадить до спасіння (пор. Гал. 5, 6). Натомість віра без діл – мертва (пор. Як. 2, 26). «Усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших, ви мені зробили» (Мт. 25, 40), – каже Господь Ісус.

Погляньмо навколо себе: скільки у світі є нещастя і убогості, самотності і смутку, болю і страждання! Всі ці прикрі явища нашого земного життя – це для нас запрошення до чинної любові, яка є виявом живої віри. Господь хоче відкрити наші очі на нужду світу, щоб ми навчилися по-справжньому любити і виявляли нашим ближнім Божу любов – увагою до них, сердечним співчуттям, підтримкою, словом потіхи і розради, а головно, ділами милосердя. Лише тоді зможемо вважатися живими християнами, а наші парафії стануть місцем, де піклуються про сироту, заступаються за вдову, допомагають убогому і розділяють страждання із хворими. Так об'являтимемо світові материнське обличчя Церкви та станемо живим знаком присутності Бога серед людей, згідно зі словами св. Августина: «Якщо бачиш любов, бачиш Пресвятю Трійцю». (Продовження у наступному номері)

Благословення Господнє на Вас!

+ СВЯТОСЛАВ

Дано у Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, 2 грудня 2011 року Божого

СЛОВО ГЛАВИ ЦЕРКВИ

Закінчення, поч. на 1-й стор. →

«Христос із небес – зустрічайте!» Зустрічаючи Сина Божого, який в людському тілі прийшов на світ, ми визнаємо, що сам Бог захотів увійти в життя кожного з нас, аби на себе взяти всі наші провини, недуги, болі й негаразди, а нам дарувати своє вічне блаженство та щастя. Момент, коли Спаситель торкається кожного із нас зокрема та силою і діянням Святого Духа вносить своє вічне життя у наше людське життя, ми називаємо Святим Таїнством. Таких Таїнств у Христовій Церкві є сім: Хрещення, Миропомазання, Євхаристія, Покаяння, Свячення, Подружжя та Єлеопомазання. Вони є плодами і наслідками народження Бога у людському тілі. Щоразу, коли ми приймаємо і беремо участь у тому чи іншому Святому Таїнстві, нам дається великий дар зустрічі з Христом-Господом, а ця зустріч переображує наше життя, наповнюючи його любов'ю Отця, благодаттю Сина і силою Святого Духа. Таким чином Божя присутність через Святі Таїнства робить нас учасниками Божого життя, згідно зі словами св.

Атанасія: «Бог став людиною, щоб людина могла стати богом за благодаттю». Цю благодать Христового Різдва особливо важливо для нас відкрити і оцінити у цьому Новому 2012 році, який наша Церква, у її підготовці до святкування 1025-річчя Хрещення Русі-України, присвячує Святим Таїнствам. Отож, зустріти новонародженого Христа сьогодні можна передусім у Святих Таїнствах, особливо в Євхаристії, яка є центром і вершиною всього життя Церкви...

«Христос на землі – бадьортеся!» У цю таїнствену різдвяну ніч небесний ангел-благовісник каже нам, як колись вівчарям: «Не бійтеся, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу!» (Лк. 2, 10). Сьогодні ми, на жаль, мусимо ствердити, що в наше українське суспільство повертаються різні страхи минулого. Навіть після двадцятих років будівництва Української держави ми є чомусь надаль стривожені тим, чи справді збережемо її незалежність, волю та українську самобутність. Страхаємося некерованості світових економічних криз і новітніх форм соціального та національного поневолення. Тому ця ангельська

благовість: «Не бійтеся!» – має з особливою силою промовити нині до наших сердець. «Христос на землі – бадьортеся!» – співає сьогодні Христова Церква. Бадьорімося всі ми, бо присутність на землі воплощеного Христа – нашого Спасителя – це для нас джерело невимовної сили й надії в нашому земному житті з його змаганнями та випробуваннями...

Дорогі в Христі! У цей світлий і радісний день слави новонародженого Ісуса нашою працьківською колядою. Нехай вона сьогодні усуне з наших сердець усякий страх і смуток. Зустрічаймо сьогодні Предвічного Бога відкритим серцем і сповняймо Його небесною благодаттю, радістю та миром. Нехай ця різдвяна радість підбадьорить і скріпить нас у нашій щоденній праці та молитві, дарує єдність і злагоду в наших громадах. Нехай різдвяна зірка, що колись привела мудреців до вертепу, де спочивав Цар віків, освітить нам дорогу до нашого майбутнього в Христі-Ісусі.

Христос рождається! Славимо Його!

+ СВЯТОСЛАВ

(Дано в Києві, при Соборі Воскресіння Христового, 4/21 листопада в день Праздника Введення в храм Пресвятої Богородиці)

РІЗДВЯНІ СВЯТА ЯК ПЕРЕМОГА НАД ПОГАНСТВОМ

«Ви святкуєте язичницьке свято – народження сонця!» – таким є один із поширених закидів, який можна почути на адресу католиків та православних з боку сектантів та іновірців. Це питання вартує того, щоби приділити йому кілька важливих зауваг.

Справді, Святе Письмо не подає точної дати земного народження Ісуса Христа (ні дня, ані року). Усі спроби встановити дату за вказівками на інші супутні історичні події результатів не дають, адже ці дані є суперечливими між собою.

Науковці досі сперечаються навіть про рік земного народження Христа. Оскільки сучасне літочислення було винайдене значно пізніше (VI ст.), то дуже вірогідно, що рік, обраний для початку нашої «ери від Різдва Христового», був тоді визначений помилково. Більшість сучасних дослідників сходиться на даних у проміжку десь між 12 р. до н.е. (часом проходження комети Галлея, що могла бути названа Віфлеємською Зіркою) та 7 р. н.е. (проведення в Іудеї перепису, коли всі мали прийти до місця, звідкіля походили). Однак маловірогідними є роки, пізніші за смерть правителя Ірода Великого (4 р. до н.е., за іншими даними – 1 р. до н.е. і навіть 1 р. н.е.).

Ще складніше з конкретним днем земного приходу Христа. Святе Письмо не вказує навіть пори року, коли відбулась ця подія. Євангельська згадка про пастухів у полі могла бути доказом, що народження Ісуса сталося влітку або ранньої осені, адже у грудні в Палестині холодна й дощова погода. Проте загалом відомо, що впродовж століть клімат неодноразово називав суттєвих змін.

Перші християни – євреї за походженням, судячи з усього, не святкували днів народження. За однією з версій, це пояснюється давньою юдейською традицією, згідно якої прихід у світ людини вважався початком її шляху скорбот та болів; і лише із входженням до християнських громад великої кількості греків та інших народностей почалося й відзначення Різдва Христового. Але єдиною для всіх громад, загальною визначеною датою довгий час не було, як і не було окремого свята Різдва, а ця подія згадувалася разом із Хрещенням Господнім та іншими подіями з Його життя.

Разом із тим, є достеменним фактом, що це Свято є дуже давнім. Перші згадки про святкування Різдва Христового в писемних джерелах відносяться вже до II століття н.е. Точно відомо також, що вже в середині IV ст. у Римі Різдво Христове відзначали 25 грудня. На Сході християнського світу тривалий час Різдво святкували 6 січня (на Йордан). Так досі відзначає цей день одна із стародавніх східних церков – Вірменська

церква, поєднуючи його з Хрещенням Господнім під одною назвою – Богоявлення.

Велику роль у поширенні окремого свята Різдва на християнському Сході відіграли вселенські вчителі – отці Церкви святі Василій Великий, Іоанн Златоуст та Григорій Богослов (друга половина IV ст.). Відомі бесіди Іоана Златоуста на день Різдва Христового та проповідь Василя Великого з нагоди цього Свята. Формальне ж рішення про святкування Різдва Христового 25 грудня було прийнято на Третньому Вселенському церковному соборі в Ефесі у 431 році. У V ст. Анатолій, патріарх Константинопольський, у VII ст. Софроній і Андрій Єрусалимські, у VIII ст. св. Іоанн Дамаскин, Козьма Маюмський та патріарх Константинопольський Герман написали для Різдва свята багато священних піснопіснів, які Церква використовує донині.

Чому ж Церква обрала саме цю дату?

З давніх-давен у багатьох народів світу та різних релігій дні зимового сонцестояння святкувалися як «народження сонця» – перемога дня над ніччю, світла над темрявою, добра над злом, життя над смертю. Адже після рівності дня й ночі (21 грудня) та після кількох днів їх «боротьби» 25 грудня вперше день починає ставати довшим за ніч. Не знаючи астрономічних законів, давні люди обожнювали сили природи, які самі є створені Богом.

У Римській імперії поширення християнства відбувалося фактично одночасно з поширенням язичницького культу сонця. У 70-х роках III ст. імператор Авреліан зроби чю релігію офіційною (державною) для всієї Римської імперії. Головним святом став день народження «непереможного сонця». За характерністю відомого православного богослова в еміграції о. Олександра Шмемана, саме цей культ став основним ворогом християн і дав християнству «останній бій».

Згодом, на початку IV ст. після чудового навернення імператора Костянтина Великого припинилися гоніння проти християн, вони отримали можливість вільно розбудовувати свою Церкву та проповідувати свою віру. Однак, за приблизними оцінками, християни склали тоді не більше 10% населення держави і були майже всі міськими жителями. Перед ними поставило завдання донести свої погляди до абсолютної більшості населення імперії, переважно селян. Для цього потрібно було перемогти язичництво, але не зовнішнім, насильницьким способом, а показавши перевагу нової, істинної віри в Христа як Спасителя світу.

Основним методом навернення стало використання християнами самих

поганських вірувань та їх свого роду «сублімація» – очищення від старого змісту й наповнення новим сенсом. 25 грудня язичники святкували народження сонця. Тож християни почали святкувати в цей день Різдво Ісуса Христа, справжнього духовного Сонця, входження у світ істинного, духовного Світла. Церква ніби сказала світові поган: «Ви вірите в сонце, але це природне, фізичне сонце є лише творіння, відблеск, знаряддя іншого – вищого, духовного, Божественного Сонця – і в Ньому життя, світло, перемога... Ми кличемо вас прославляти прихід у світ Божественного Сонця, кличемо вас від матеріального, видимого звести ваш розум до вищого, духовного та невидимого».

Так Свято Різдва Христового стало ніби справжнім втіленням того, що святкувала поганство: святом події, що втілювала прагнення, очікування, надії людства. Усьому тому, що людина вклдала в своє поклоніння сонцю – вірі людини в сенс світу, його світлоність, розумність та божественність – усьому цьому християнство дало нове, справжнє ім'я – Христос.

Так виникло Свято Різдва Христового, як одночасно й увінчання всіх людських передчуттів і сподівань, всього незламного в людині жадання вищого сенсу й добра, і в той же час – як початок нової релігійної епохи. Епохи обожнювання вже не природи та її сліпих сил, а поклоніння Тому, Хто є над природою, хоч і відображений у ній. Хто – Саме джерело всього життя, його зміст і мета. Так, за влучним висловом О. Шмемана, зсередини було подолано поганство, тобто поклоніння творінню, а не Творцеві, так звільнена була людина від поневолення світові та природі прийняттям від Христа «світла розуму».

Уже самі тексти Євангелій (сповіщаючи нам про появу в небі Зірки, поклоніння волхвів (мудреців) та ін.) підкреслювали небуденність, непересічність події, що відбулася з приходом у земний світ Сина Божого. До дуже стислих євангельських оповідей про Різдво багато важливих відомостей додають апокрифічні сказання, а також народні легенди й духовні пісні, що мають прадавні коріння. Зокрема, апокрифи також згадують про вертеп, утечу Іосифа з Марією до Єгипту, побиття немовлят тощо.

Особливе місце в давньохристиянській літературі та мистецтві займають перекази про присутність у печері, де народився Спаситель, вола та осла. Уже в давньохристиянських саркофагах при Різдві Христовому появляються віл та осел. У IX ст. на Заході та Сході величезною популярністю користувалося зображення Різдва: печера в горі,

у печері – ясла, в яких лежить Христос, над Ним – голови вола й осла; Богоматір лежить поруч, Іосиф сидить унизу в роздумах. За давнім переданням, на ослі їхала з Назарету Матір Божя, а вола Іосиф привів на продаж, щоби заплатити податок і утримати в дорозі Пресвяту Родину. Ці безсловесні тварини по-своєму служили Владиці й Творцю, стоячи при яслах, своїм диханням зігрівали Немовля від зимового холоду. Ця традиція (що зовсім не є «пізнішою вигадкою церковників») майже дослівно збережена в духовних піснях і легендах українського народу.

Після запровадження в XVI ст. сучасного, григоріанського календаря виникли відмінності між церквами в датах відзначення свята Різдяного циклу. Римо-католицька церква, більшість протестантів, а також Константинопольська, Олександрійська, Антіохійська, Елладська (грецька) та деякі інші православні церкви святкують Різдво 25 грудня за сучасним календарем (так званім «новим стилем»). Натомість Єрусалимська, Російська, Сербська, Грузинська, а також стародавні східні та католицькі східні церкви відзначають це Свято 25 грудня за «старим стилем», тобто 7 січня за сучасним григоріанським календарем.

У країнах Європи Різдво Христове – це одне з найбільших і найулюбленіших свят у році. У більшості країн воно супроводжується двома державними вихідними днями, а в деяких країнах – трьома (Великобританія, Ірландія, Чеська і Словацька республіки, держави Прибалтики). Окрім того, у багатьох країнах вихідним днем є також 6 січня – Богоявлення за григоріанським календарем.

Олег ЖЕРНОКЛЄВ, III Чин ВС, зав.кафедри всесвітньої історії ПНУ ім. В. Стефаника, доктор історичних наук

Хроніка подій парафії 2011 року Божого

Січень

6-7 січня. Різдвяна пора – час душевного спокою, тепла, радості, надії, час єднання з родиною за спільним столом, час, коли маленький Ісус знову і знову народжується у серці кожної людини. Різдво на нашій парафії завжди святкується по-особливому тепло і затишно. Цього року у Навечір'я Різдва Христового ми мали чудову нагоду бути присутніми на Великому Повечір'ї з благословенням просфор, після якого кожна родина отримувала просфору, щоб розділити її між членами родини на Святій Вечері. А після Повечір'я ми посвятили шопку, яку спорудили всередині альтанки.

8-9 січня. Діти та молодь нашої парафії організували чудовий вертеп, з яким відвідали майже кожен домівок нашого масиву та парафіян по вул. Набережна, приносячи у серце кожного з нас радісну звістку народження Христа. Наші юні парафіяни щиро раділи, що мали змогу також зробити свій внесок у зведення церкви. В знак подяки юним акторам о. Йосафат організував для них захоплюючу поїздку до Львова. З року в рік у Різдвяний час також підтримується традиція «коляди на церкву». Протягом трьох днів кілька груп парафіян завітали у кожне помешкання масиву, приносячи людям найщиріші різдвяні побажання.

18-19 січня – дні, в які ми мали змогу молитися, святити воду, колядувати і щедрувати. В сам день празника Богоявлення Господнього після святкових відправ Утрени та Божественної Літургії біля каплиці, при монастирі, відбулося урочисте йорданське освячення води. Ще однією радістю для наших парафіян цього дня стало проведення екскурсії на будівництві нового храму, яку всі присутні розпочали із співом колядок, що вперше пролунали у нашому храмі.

23 січня На парафії Святих Кирила і Методія відправлялася Служба Божа, яку очолив Єпископ-Емерит Івано-Франківської Єпархії Препосвящений Софрон (Мудрий). Він завжди радо відвідує нас на різні парафіяльні святкування, чи просто приїжджає, щоб по-батьківськи, з великою любов'ю поблагословити нас всіх, і кожного зокрема. Після літургії всі парафіяни, разом з Владикою вийшли до каплички біля монастиря, де сестри Воплоченого Слова представляли вертеп.

31 січня – світ спогадує пам'ять Св. Йоана Боско. Ми ж у парафії цього дня святкували «День ОРАТОРІЮ». Після святкової Літургії та мирування розпочалася «найцікавіша» частина для всіх дітей – ігри та конкурси. Всі діти отримали призи, а переможці маленьких хом'ячків.

Лютий

Як підготовка до празника Стрітіння парафіяни взяли участь в акції «Стрітенська Свічка»: молодь, діти і дорослі прикрашали свічки і потім продавали, збираючи гроші на будівництво храму. Олег Жерноклеєв, наш парафіянин взяв участь у Єпархіальному Соборі «Про Богопосвячене життя в УГКЦ», маючи доповідь на тему: «Історія чернецтва». Собор проходив **14-15 лютого** у Єпархіальній Семінарії та Катедральному Соборі.

Березень

16 березня Засновник Згромадження Воплоченого Слова о. Карлос Мігель Буела відвідав наш храм свв. Кирила і Методія, який знаходиться у стадії бу-

дівництва, а відтак **20 березня**, вже перед самим від'їздом до Італії, відправив Службу Богу на парафії Святих Кирила і Методія, яку очолив о. Йосафат Бойко, Настоятель парафії та магістр Новіціату. Отець Карлос перебував в Україні з **14 по 20 березня**. Парафіяни радо прийняли такого поважного гостя, нашого Духовного Батька, який любить і підтримує Україну.

24-25 березня – День заснування Згромадження Воплоченого Слова. Протягом 24-25 березня, багато представників Чернечої Родини зібралися, щоб молитовно відзначити цю подію. **24 березня** в Чоловічому Монастирі Воплоченого Слова відбувалися конференції на тему Таїнства Воплочення Божого Сина. Їх проводили о. Фернандо Браво, ВС та о. Йосафат Бойко, ВС. **25 березня** всі отці та сестри взяли участь у Богослужіннях та святкуваннях з нагоди Дня Згромадження.

День **27 березня** став історичною датою та ще одним кроком до розвитку нашої Церкви. У Хрестопоклінну неділю відбувся ввід на Патріарший престол нового глави нашої Церкви Блаженнішого Святослава (Шевчука).

Саме тому, напередодні інтронізації Верховного Архієпископа, спільнота отців та братів Воплоченого Слова завітала до столиці України щоб взяти участь в урочистостях. Великою ласкою для нас стало те, що наші отці та сестри мали гарну нагоду поспілкуватися з Патріархом. Ця історична подія без сумніву покладе початок новому розвитку нашої Церкви і на правду, за словами нового патріарха, воскресить нас до нового життя.

Квітень

6 квітня – у навечір'я Благовіщення, у храмі Різдва Христового відбулося прийняття нових членів III Чину Згромадження. А відтак у величній празник Благовіщення, **7 квітня** – у Катедральному Соборі Воскресіння Христового було поставлено в дияконський сан двох братів Згромадження Воплоченого Слова – Теодосія Савчука, ВС та Антонія Вацебу, ВС. Свячення уділив Препосвящений Владика Володимир (Війтишин).

8 квітня наша парафія зі щирого серця вітала родину Лапка Ольгу та Руслана із великим святом – народження сина, який отримав при хрещенні ім'я Лук'яна-Софронія.

15 квітня, у передостанню п'ятницю Великого Посту відбулася хресна дорога по нашому масиві. Маючи гарну нагоду пройтися хресною ходою, ми молитися біля місцевих каплиць, що спорудили на своїх обійстях наші парафіяни, а також біля парафіяльного храму, що вже з дня на день чекає завершення свого будівництва. Хресний хід супроводжували діти з парафії, які несли образи Хресної Дороги, молодь та дорослі, серед яких і парафіяни і гості.

18 квітня відбулося загально-парафіяльне прибирання масиву. Вірні відгукнулися на заклик настоятеля – зробити гарним і чистим нашу парафію, готуючись до Пасхи. Цього дня велика кількість дітей, молоді та старших згуртувалися біля Чоловічого монастиря Воплоченого Слова.

23 квітня – Страсна П'ятниця – є найтрагічнішим днем в історії всього людства. У цей день на нашій парафії також творили спогадування цих подій. В четвер ввечері на Утрени Страстей мали можливість прослухати 12 евангелій, в яких чітко розповідається про хід подій пов'язаних зі страстями Господніми. Зранку для вшанування виставлялася плащаниця – полотно, на якому зображено момент покладення до гробу мертвого Христового тіла. Прекрасна відправа Єрусалимської Утрени зібрала біля Плащаниці багатьох вірних, які прийшли у мовчанці віддати поклін і шану Богочоловікові, який добровільно дав себе покласти до гробу заради нашого спасіння.

24 квітня – Великдень. Церква по-особливому вшанує його. Великдень є найбільшим і найвеличнішим в усій історії людського спасіння. Перед літургією ми мали можливість освятити нові намісні переносні ікони та переносний престол. Після Служби Божої відбувся ще один особливий обряд – благословення Пасхального кошика.

30 квітня – парафіяльна спільнота радіє з приводу прийняття Тайни Подружжя Лисаманко Володимиром та Бачкур Христіною (парафіянка).

Травень

8 травня – після святкової Служби Божої у садку монастиря зібралися діти та молодь нашої парафії, багато з яких з містечка Милосердя св. Миколая, щоб відновити уже призабуту християнську традицію – весняні гаївки. Діти, одягнені у вишиванки водили хороводи, співали пісні та весело проводили

час, який надовго залишиться приємним спогадом і їхніх серцях.

Також цього дня Юрій Тютюник (наш парафіянин) та Оксана Буга з'єдналися у святе подружжя.

9 травня в неділю жінок Мироносиць відбулося святкування Дня Матері. Свято проводилося в садку монастиря за участю парафіян нашого масиву Крихівці–Долина та гостей монастиря. Після закінчення Божественної Літургії відбувся святковий концерт – привітання, приготований з нагоди Дня Матері. Діти вітали своїх матерів віршами та виставою, в якій показували сцени з життя Богородиці

13 травня у сім'ї Галюк Михайла та Анжели народилася донечка, яку батьки назвали Мартою. Відтак 22 травня у них відбулася ще одна знаменна подія – над новонародженою була здійснена Свята Тайна Хрещення.

21 травня вітаємо Пону Михайла та Буртник Оксану (нашу парафіянку) з прийняттям Святої Тайни Подружжя. Відбулася ця подія у храмі Різдва Христового (по вул. Мазепи).

Травень є також особливим місяцем для нашої парафії, адже саме цього місяця уже традиційно кожного року ми святкуємо наш Храмний Празник Святих Кирила і Методія. Святкування уже традиційно триває чотири дні.

26 травня розпочалося святкування Храмного празника. Перший день був присвячений «Містечку милосердя Св. Миколая», яке знаходиться на нашій парафії, та яким опікуються сестри-монахині Чернечої Родини Воплоченого Слова. Вечір «відкритих дверей» у Містечку – чудовий привід познайомитися з його жителями. Пам'ятаймо про цей куточок любові та надії, що існує у нашій парафії і з усіх сил намагаймося підтримати його фінансово і духовно.

27 травня – другий день приготування до храмного празника. Після обіду молодь парафії та брати з монастиря прибирали біля храму, готуючи місце для святкової недільної Літургії. В той час молодші парафіяни прийшли до монастиря, де разом із сестрами-монахинями готували різні солодощі, які розповсюджували в сам день храмного празника. Це вклад у будівництво наших наймолодших парафіян.

Субота **28 травня**, стала третім, завершальним днем приготування до Храмного празника. Зранку була відслужена заупокійна Служба Божа та панахида за всіх померлих родичів та знайомих наших парафіян. Субота – найбільш насичений та цікавий день святкувань, був повністю присвячений дітям та молоді нашої парафії. Це день футбольних турнірів, ігор та забав. Після Служби Божої розпочалася найцікавіша частина для всіх дітей та молоді. Молодші діти в садку монастиря спочатку мали багато часу для ігор та забавок, а потім з отцями та сестрами відправилися на пікнік.

Спільна молитва об'єднала парафіян ввечері в садку монастиря. В цьому часі двоє наших братів, Яків Лазорак, ВС та Августин Бігун, ВС, склали свої перші монаші обіти. Після відправи Вечірній Празника було урочисто посвячено прекрасну Мозаїку ікони Христа зі святими Кирилом і Методієм, учителями слов'ян. Був присутній також і о. Євген Андрухів, автор цього шедевр. Опісля відбулася спільна святкова вечеря для всіх присутніх.

29 травня – неділя – празник, якого усі чекали з нетерпінням впродовж усього року. Розпочався день величавим звучанням дзвонів, які скликали на свято всіх. Зранку була відслужена урочиста Утренья в каплиці монастиря, а відтак на вулиці біля каплиці почали формувати процесію для того, щоб урочисто пройти дорогу від монастиря до церкви. В часі ходу, процесію супроводжував оркестр Крихівецького народного дому, які додавали події ще більшої урочистості.

Божественну Літургію на сходах ще недовершеного храму очолив о. Олег Касків, Протосинкел Єпархії у співслужінні 10 священників. Своім співом Господа прославляли хористи храму Матері Божої Неустанної Помочі, що при монастирі отців редемптористів, які щедро відгукнулися на наше запрошення. Після Божественної Літургії, яка служилася на сходах храму, у цокольному приміщенні (катехитичному залі) відбувалося освячення води та мирування. Від цього моменту, з благословення нашого Владика Володимира, тут почали служити недільні та святкові Богослужіння. Святкування продовжилось у садку монастиря. Парафіяни та гості свята охоче брали участь у різноманітних акціях на зведення храму. Всі бажаючі могли скуштувати емпанади, невеличкі аргентинські пиріжки з м'ясом, випечені нашими сестрами спеціально з цієї нагоди; продовжилися акції «Купи футболку – будуй храм», та магнітики «Цеглинки на будівництво храму». А також продаж садових рослин, вирощених руками парафіян і дитячих виробів (малюнки, аплікації, вироби з бісеру та пластиліну), які вони виготовили власними руками, щоб також навіть у такому ранньому віці долучитись до зведення храму. Також усі присутні мали можливість насолодитись приємною родинною атмосферою, чудовим концертом за участю молодіжних та дитячих колективів.

Червень

5 червня служилася перша Божественна Літургія у катехитичному залі нашого монастирського храму парафії Святих рівноапостольних Кирила і Методія.

18 червня Молодь Воплоченого Слова у кількості сорока чоловік, що з парафій Різдва Христового та Кирила і Методія у супроводі о. Софрона Зелінського, ВС організували туристичний похід у гори. Фактично цим походом ми продовжили трьохрічну традицію, що кожного року на початку літа наша молодь піднімається на одну з найбільших вершин Карпат – гору Піп Іван.

19 червня до Івано-Франківська завітав дівочий камерний склад «Ангельорус» Київської дитячої музичної школи № 23. Метою був концерт у Римо-католицькому костелі Христа Царя. Відтак цей хор був присутній на Божественній Літургії на парафії Святих Кирила і Методія, після якої дівчата (учасниці колективу) потішили усіх вірних своїм прекрасним співом.

3 23 по 30 червня тривав 9-й щорічний табір для дітей віком від 8 до 14 років, у якому активно взяли участь і наші юні парафіяни. Табір проходив у с. Люча, де було понад 100 дітей. Програма відпочинку була дуже насиченою: щоденна Свята Літургія, праця в гуртках (плетіння стрічок, в'язання, виготовлення вервичок, ліплення, декоративного мистецтва та літургійний гурток), ігри, науки, катехизація та багато іншого... У серцях дітей залишилися теплі літні враження від такого чудового відпочинку.

Липень

10-17 липня відбувся підлітковий табір в урочищі «Драгобрат» (1400 м. над рівнем моря) під опікою отців та сестер Чернечої Родини Воплоченого Слова. Цей табір, власне, і мав на меті показати хлопцям та дівчатам, яких було близько 70, життя Блаженного Івана Павла II, його терпіння та радощі, показати, як він вмів невтомно працювати та щиро, захоплюючись природою, проводити відпочинок. Блаженного Івана Павла II називали теологом гір, богословом, якого надихала природа.

Відразу після підліткового, на Драгобраті з **17 по 24 липня** відбувся Молодіжний Табір МВС. Близько 70 студентів взяли участь у таборі присвяченому 10-тій річниці приїзду Блаженного Папи Івана Павла II на Україну. Молоддю опікувалися отці, брати та сестри Воплоченого Слова.

Серпень

5 серпня молодь Воплоченого Слова вирушила на Світовий День Молоді до Мадриду і їх було 50 чоловік, з яких четверо наших парафіян. Молодь Воплоченого Слова – це молоді люди з парафії Різдва Христового та свв. Кирила і Методія, якими опікуються Отці Воплоченого Слова. Подорож, яка розпочалась 5 серпня тривала понад 20 днів і відбулася у рамках святкування Всесвітнього Дня Молоді у Мадриді, в якому взяли участь також і Його Святість Папа Венедикт XVI. Проща для молоді тривала до 25 серпня і пройшла за маршрутом: Івано-Франківськ – Поінг (Мюнхен) – Манреса – Барселона – Севілья – Мадрид – Ле Люк (Франція) – Відень – Івано-Франківськ.

23 серпня цього року будівництво нашого Монастирського Храму Свв. Кирила і Методія відвідав Преосвященний Владика Софрон (Мудрий). Він поблагословив завершальні нелегкі роботи під куполом, бо саме від їх закінчення залежить подальше перекриття церкви. Він висловив радість від того, що з моменту його останнього перебування біля храму було виконано дуже багато робіт, і що подалу робота просувається, а головне – вона не зупиняється.

Закінчення на 6-й стор. →

Хроніка подій парафії 2011 року Божого

Закінчення, початок на 4, 5-й стор →.

Вересень

20 вересня у сестер Чернечої Родини Воплоченого Слова, що у місті Бурштині, розпочалися святкування з нагоди 2-ї річниці від дня заснування контемплятивного монастиря. Наше Згромадження може мати два типи монастирів: місійний (їх у нас більшість), та контемплятивний. Контемплятивний монастир – це монастир, у якому монахи чи монахині провадять закритий, затворницький спосіб життя, перебуваючи більше часу в молитві. Перший такий жіночий монастир нашого Згромадження в Україні був заснований у 2009 році у місті Бурштині. 21 вересня у каплиці монастиря Святої Софії Премудрості Божої була відслужена святкова Літургія, в часі якої відбулося прийняття нової сестри до контемплятивної спільноти.

27 вересня, в празник Воздвиження чесного і животворящего Хреста, трое братів Воплоченого Слова отримали дияконські свячення, які уділив Владика Володимир (Війтишин). Свячення відбулися в смт. Лисець, Богородчанського району, де саме святкували храмовий празник. Всі трое дияконів: Іван (Василь) Барчук, ВС, Петро (Степан) Цідило, ВС, та Дмитро (Роман) Козак, ВС, навчаються на останньому курсі міжнародної семінарії імені святого Папи Віталіано, що знаходиться в містечку Сені (Рим, Італія). Після свячень знову повернулися до Італії, де на них чекає ще один, дуже нелегкий рік навчання.

3 28 вересня по 2 жовтня тривала Свята Місія в с. Микитинці (Івано-Франківської міської ради). Її провадили о. Йосафат Бойко, ВС, о. Софрон Зелінський, ВС, отці-диякони та сестри Чернечої Родини Воплоченого Слова. Відбувалася вона з нагоди парафіяльного празника святого великомученика Микити, пам'ять якого Свята Церква спогадує 28 (15) вересня. З цієї нагоди місіонери також привезли з собою мощі святого св. Йосафата Полоцького, покровителя українського народу.

Жовтень

У суботу **8-го жовтня** відбулася Проща Чернечої Родини Воплоченого Слова до Зарваниці. Уже декілька років поспіль отці, сестри, члени III чину, знайомі, рідні та просто хороші друзі нашого Згромадження радо відкликаються на участь у цій прощі, яку завжди проводимо в суботу перед празником Покрови Богородиці. Цього року в прощі взяло участь понад 650 учасників. Свої спільноти у цій прощі представляли отці та сестри нашого Згромадження з Івано-Франківська, Бурштина, та смт. Дубового (Закарпатська обл.). Крім того, з загальної кількості учасників прощі, основну частину склали парафіяни двох парафій Івано-Франківська: Різдва Христового та Святих Кирила і Методія, які обслуговують наші отці: о. Софрон Зелінський та о. Йосафат Бойко. Також цього дня, два отці-диякони Антоній Вацеба, ВС і Теодосій Савчук, ВС, склали свої перші монаші обіти.

27 жовтня Унів зустрів дітей та підлітків з «ораторію Дон Боско» та «Місійного Дитинства», що є під опікою отців та сестер Чернечої Родини Воплоченого Слова. У цій прощі взяло участь близько 50 дітей у супроводі аніматорів, сестер та отців.

Листопад

8 листопада, коли наша Церква торжественно звершує пам'ять св. Дмитрія, у Монастирі Отців Воплоченого Слова було величне свято – свій день уродин святкував о. Йосафат Бойко, ВС. З цієї нагоди ввечері була відслужена Божественна Літургія, де в часі проповіді отець Йосафат наголошував на необхідності наслідування святих.

13 листопада нашу парафіяльну спільноту відвідав о. Марчелльо Кано, ВС – провінційний настоятель Згромадження Воплоченого Слова в Італії, Албанії та Греції. Сам аргентинець, вже понад 8 років служить в Італії і від 2010 року очолює провінцію «Мадонна ді Лорето». Він вперше відвідує Україну. Приїхав, щоб проповідувати духовні вправи для священників Згромадження в Україні, які проходили з неділі 13 по п'ятницю 18 листопада.

22 листопада у день Святого Архистратига Михаїла наша парафія збагатилася ще одним новим християнином. Це – Михайло Горобай, третя дитина у родині Віктора та Оксани Горобай. Нехай Господь благословить цю молоду родину, а маленький Михайло нехай буде зразковим християнином.

24 листопада, у головному храмі Івано-Франківської єпархії – Катедральному Соборі Воскресіння Христового, були виставлені для вшанування мощі святого Антонія Падевського. З цієї нагоди цього дня була відслужена Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолили Владика Володимир (Війтишин), правлячий Архиєрей Івано-Франківської єпархії, та Владика-емерит Софрон (Мудрий), ЧСВВ. Співслужили Літургію отці з єпархіального управління, Катедрального Собору, а також були і наші отці Йосафат Бойко, ВС, та Софрон Зелінський, ВС. Супроводжували мощі ректор Базиліки святого Антонія у Падуді о. Енцо Поано. Отці також відвідали нашу парафію і мали святкову вечерю в монастирі.

У п'ятницю, **25 листопада**, наша свята Церква спогадувала пам'ять святого священномученика Йосафата, Архиепископа Полоцького. Він є покровителем Українського народу. З цієї нагоди у храмі Свв. Кирила і Методія ввечері, о 17 год. був відслужений акафіст, а о 18 год., о. Йосафат Бойко, ВС, настоятель парафії очолив Божественну Літургію. Співслужили йому о. Софрон Зелінський, ВС, та о. Андрій Кудлик, III Чин ВС. Відтак всі вірні могли приступити до мощей святого, які знаходяться в монастирській каплиці.

26 листопада Чернеча Родина Воплоченого Слова та вірні парафії свв. Кирила і Методія вітали дорогого о. Софрона Зелінського з одинадцятю річницею від прийняття ним ієрейських свячень.

Грудень

3 грудня у переддень Празника Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Храм Різдва Христового, при Єпископській Резиденції, Владика Володимир (Війтишин) відслужив архиєрейську Святу Літургію, в часі якої здійснив обряд монашого постригу та обличчя 5 сестер Чернечої Родини Воплоченого Слова.

11 грудня у Катедральному Соборі міста Івано-Франківська з рук Пресвященнішого Владика Володимира (Війтишина) дар священства, отримали два отці Згромадження Воплоченого Слова – о. Теодосій Савчук та о. Антоній Вацеба. Ця подія для Чернечої Родини Воплоченого Слова є дуже знаменною та являється великим знаком Божого благословення.

13 грудня, день св. Апостола Андрія Первозванного, став історичним для Івано-Франківської Єпархії. Саме в цей день було проголошено Івано-Франківську Митрополію, а саму єпархію піднесено до рівня Архиєпархії. Глава Української Греко-Католицької Церкви Патріарх Святослав (Шевчук) проголосив утворення Івано-Франківської митрополії УГКЦ і ввів на престол її першого митрополита – владика Володимира (Війтишина).

17 грудня – незадовго до празника св. Миколая, наші сестри відкрили ще один Дім Милосердя у с. Горохолино. Його освятив наш Владика і Митрополит Володимир. Там будуть проживати 11 матерів та 15 дітей. Опікуватися будуть сестри Марія від Дитятка Ісуса (настоятелька) та Марія Різдва Христового.

18 грудня після урочистого недільного богослужіння Сестри-катехитки приготували з дітьми виставу до дня св. Миколая. І відразу після цього Миколай нікого не залишив без подарунків.

19 грудня в день св. Миколая чудотворця на парафії були виставлені для вшанування мощі св. Миколая. Ввечері Божественну Літургію очолив наш дорогий Владика Софрон Мудрий, ЧСВВ.

Цього ж таки дня св. Миколай приніс нам великий подарунок – нарешті привезли довгоочікуваний 850-кілограмовий ДЗВІН «Івано Павло II», який буде освячений у новому 2012 році.

31 грудня після урочистого вечірнього подячного богослужіння всі мали нагоду довідатися про діяльність і життя парафії протягом 2011 року та спільно з отцем настоятелем подякувати Богові за отримані дари та перепросити за всі недосконалості.

БОГУ ДЯКА ЗА ВСЕ!

Божі Заповіді потрібно знати

Катихитична наука №8

Чеснота любові: ІДОЛОПОКЛОНСТВО та ЗАБОБОНИ

o. Роман ВЛАШИН

Продовжуємо цикл катехитичних повчань про Божі заповіді. Ми вже звернули увагу на такі способи служіння єдиному Богові як адорація, тобто богопоклоніння, молитва, жертва, обітниця та обіти. Служити Богові – це користати із Святих Тайн, це дбати про святість своєї душі. На превеликий жаль, ми християни нерідко занедбуємо ці засоби нашого спасіння. Сходимо на манівці. Творимо своє власне богопочитання своєму власному богові.

Які, отже, є гріхи проти служби єдиному Богові? ККЦ говорить, що такими гріхами є: ідолопоклонство, забобони, ворожіння, магія та віра у сні.

ІДОЛОПОКЛОНСТВО

В нашому житті існує багато речей і явищ, які люди просто обожають і яким поклоняються як богам. Часто замість того, щоб любити, поклонятися і довіряти лише Богу, ми приділяємо більшу увагу створінням, ми любимо когось більше, як Бога; ми покладаємося на власний розум, на власні сили, на багатство і т.д. Все це можемо назвати одним словом "ідолопоклоніння". Ідол - це те, що ми ставимо в своєму житті на перше місце, що займає повністю наше серце. Це те, чим ми дорожимо більше всього на світі.

Відкривши книгу Виходу, 20 розділ читаємо: "Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипту з дому неволі. Нехай не буде в тебе інших богів крім Мене. (...) Я Господь, Бог твій, Бог рев-

нивий, що карає за провину батьків на синах, до третього і четвертого покоління тих, хто ненавидить Мене". Цими словами Бог заборонив когось або щось ставити вище, або нарівні з Собою. Він справедливо домагається першого місця в нашому житті.

Дехто з вас міг би зараз сказати, що те, про що сьогодні говоримо, мене не стосується. Але все ж таки спробуймо поглянемо на проблему ідолопоклонства глибше, спробуймо поглянути очима Божими. В Євангеліє від Матвія 10:37 читаємо: "Той, хто любить свого батька чи матір більше, ніж Мене, той не достойний Мене; хто любить свого сина чи дочку більше, ніж Мене, не достойний Мене".

Часом ті, хто вперше читають ці слова, не погоджуються з Христом. Навіть кажуть, що це жорстоко. Бо, як це можна більше любити Бога, який десь там далеко, якого я не знаю, не бачу? Я вірю, що Він є, але от щоб любити Його більше ніж, наприклад, свою донечку, чи синочка. Ні, це не можливо.

Але Господь дійсно хоче бути на першому місці в житті кожної людини. Знаємо чимало прикладів, коли батьки обожають своїх дітей, віддали їм все своє життя, здоров'я, все що мали. Вони сподівалися за таке поклоніння мати хоча б допомогу і спокійну старість. Однак дитина вийшла заміж чи одружилася і вирішила жити окремо від батьків. Якою ж великою трагедією є це для них. Цілий їхній світ завалився, а все це тому, що Бог не стояв на першому місці в їхньому житті.

Я думаю, що ви теж зустрічали людей, які всеціло віддалися роботі. Таких ще називають у народі трудоголіками. За все своє життя вони не знайшли часу, щоб помолитися Богу, піти до церкви, щоб поспілкуватися з сім'єю, щоб виховувати дітей, щоб подбати про своє здоров'я. І коли настає хвилинка смерті, такі люди почувують себе жахливо, бо не мають

нічого – ні сім'ї, ні здоров'я, ні результатів своєї праці. А все тому, що на першому місці був ідол – робота, Бога ж не було в їхньому житті.

Нерідко наукові відкриття і винаходи займають місце Бога. Самі в собі досягнення в медицині, техніці та інших галузях є чимось добрим, однак коли вбачаємо в них наш прятуюнок, наше спасіння, а забуваємо про Того, Хто це все створив і хто є остаточним володарем життя і смерті, грішимо ідолопоклонством. Християнство від самого початку боролось з такими формами ідолопоклонства. Тому можемо говорити сьогодні про нову модернізовану версію ідолопоклонства.

Подібних явищ є безліч і хто зможе полічити серед нинішніх християн усіх безбожників, віровідступників та ідолопоклонників? У нас нема, щоправда, на площах ідолів, перед якими кланяються і курять фіміам, але зате тяжко знайти людину, у якої не було б якого-небудь ідола. Одні поклоняються Бахусу - богу пияцтва, приносячи йому в жертву своє здоров'я. Інші віддаються розпусті, і цим ніби вшановують Венеру - богиню розпусти. У третіх богом є їхнє черево. Четверті поклоняються золотому тільцю, їхнім богом є багатство, пристрасть до наживи. Інші ганяються за славою і заради неї зневажають і віру, і совість, і честь. Є і такі люди, для яких богом стало досягнення влади. Владолюбство стає своєрідною наркоманією. Все це є ідолопоклонством, або, як говорить ап. Павло, оскверненням для тіла і духа. В листі до Галатів 5,16-21 читаємо: «Знову кажу: Духом ходіте, і тіла пожадливість не будете чинити; бо тіло пожадає проти духа, і дух пожадає проти тіла. Вони суперечать одне одному, так що ви не можете робити того, що хотіли б. А коли дух вас водить, то ви не під законом. Учинки ж тіла явні: розпуста, нечистота, розгнuzданість, ідолослужба, чари, ворогування, сваря, заздрість, гнів,

суперечки, незгоди, ересі, зависті, пияцтво, гульня і таке інше, про що я вас попереджаю, – як я вже й раніше казав, що ті, що таке чинять, царства Божого не успадкують».

Найвищим ступенем ідолопоклонства є віддавання честі міфічним істотам, божкам чи теж злим духам, замість того, щоб чинити це по відношенню до правдивого і живого Бога. Нерідко зустрічаємо людей, які вже мають сформований культ, приносять різні жертви і моління тому чи іншому духові або божкові. Церква навчає нас, що молитви мусять бути звернені тільки до одного Бога, бо тільки Він є джерелом всякої ласки. Ісус сказав: «Господу Богу твоему поклонися, і Йому Єдиному будеш служити!» (Мт 4,10). Гарним прикладом є історія описана в першій книзі Царів у 18 розділі, де пророк Ілля складає жертву єдиному Богові і складають жертву Ваалові його пророки. Молилися вони від ранку до вечора, але їхній божок не прийняв жертви (1 Царів 18,26-29). Коли ж Ілля розпочав молитву до Бога, то зійшов з неба вогонь і «пожер жертву». Звідси маємо науку, що погани можуть проказувати молитви до свого божка, але буде це безплідна, фальшива молитва, буде це ідолопоклонство, гріх.

Наша молитва не повинна бути звернена до жодного із Божих творінь: ані до святих, ані до ангелів на небесах не можна підходити у молитві так, як до Бога. Коли св. Іван впав перед ангелом, що показував йому об'явлення від Бога, то ангел промовив до нього: «Гляди, не роби цього! Бо я співслуга твій і братів твоїх пророків, і тих, що додержують слів цієї книги. Богові поклонися!» (Об 22,9). Молитва є формою Богослужіння. Молитися до когось іншого, окрім правдивого Бога, є ідолопоклонством. Що стосується святих та ангелів, то можемо і повинні звертатися до них, але виключно як до посередників між Богом та людиною. Бо вони не можуть нам дати ласки, може це зробити тільки один Бог.

Наступним гріхом, який суперечить почитанню Єдиного Бога є забобони.

(Продовження в наступному випуску)

Хочемо пригадати всім, що на нашій парафії продовжуються АКЦІЇ, зібрані гроші з яких будуть направлені на будівництво монастирського храму святих Кирила і Методія:

Придбавши релігійну літературу та вервиці у "Монастирській Книгарні", ви спричиняєтеся до будівництва нашої святині.

Акція: «Цеглинка на будівництво храму» – магнітик із зображенням храму та відповідним номіналом у гривнях.

Акція: «Купи футболку – будуй храм». Придбавши футболку з гербом монастиря та написом «Парафія Св. Кирила і Методія», Ви маєте пам'ятку і вносите Вашу лепту у будівництво.

«Листок парафіянина» – магнітний папір із зображенням Церкви та необхідними даними для парафіянина.

Акція: «Парафіяльне горнятко для моїх сусідів». Хто придбає горнятко з написом «Парафія Кирила і Методія» – робить подарунок своїм сусідам і так допомагає будувати храм!

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ПАРАФІЯН ТА ГОСТЕЙ МОНАСТІРЯ!

Дорогі у Христі!

Ми хочемо подякувати всім тим, хто будь-яким способом підтримував нас протягом цього року у справі будівництва – чи фінансово чи матеріалами чи просто добрим словом підтримки. Нам Господь допоміг багато чого зробити в цьому році – і тому велика радість переповнює наше серце, що ми перекрыли храм, що ми маємо гарні, хоч ще незавершені вітражі з іконами Благовіщення і Різдва, що ми маємо ДЗВІН. Наш купол має нічне освітлення. Тому, якщо хтось ще не бачив, то запрошуємо щиро всі Вас прийти до нас в гості і порадіти з нами.

Ми свідомі того, що попереду ще багато праці і не можна розслабитися. Ми готові працювати і надалі, але одночасно розуміємо, що лише спільними зусиллями, зможемо справу просувати вперед.

Розпорядок богослужінь: Січень 2012

Неділя, 1:	Неділя Святих Отців. Новий Рік. 08.15: Утреня. 09.00: Божественна Літургія
Середа, 4:	18.00: Літургія за родини (у монастирі)
П'ятниця, 6:	Навечір'я РІЗДВА ГНІХ. СТРОГИЙ ПІСТ. 08.00: Великі Царські Часи. Вечірня з Літургією св. Василя Великого 16.30: Велике Повечір'я та благословення просфори РІЗДВО ГНІХ
Субота, 7:	08.00: Утреня 09.00: Божественна Літургія св. Йоана Золотоустого + Мирування. 15.00: Коляда на Церкву (збір у монастирі)
Неділя, 8:	Собор Пресвятої Богородиці і св. Йосифа 08.00: Утреня 09.00: Божественна Літургія св. Йоана Золотоустого + Мирування. Вертеп молодіжний. 15.00: Коляда на Церкву (збір у монастирі).
Понеділок, 9:	Первомученика і архидияка. СТЕФАНА 08.15: Утреня 09.00: Божественна Літургія св. Йоана Золотоустого. Вертеп дитячий. 15.00: Коляда на Церкву (збір у монастирі)
Середа, 11:	18.00: Літургія за родини (у монастирі)
Субота, 14:	Обрізання ГНІХ. Св. Василя Великого 08.00: Утреня 09.00: Божественна Літургія св. Василя Великого + Мирування.
Неділя, 15:	Перед Богоявленням 08.15: Утреня. 09.00: Божественна Літургія
Середа, 18:	Навечір'я БОГОЯВЛЕННЯ. СТРОГИЙ ПІСТ. 08.00: Великі Царські Часи. Вечірня з Літургією св. Василя Водосвяття. 16.30: Велике Повечір'я та благословення просфори БОГОЯВЛЕННЯ. ЙОРДАН.
Четвер, 19:	08.00: Утреня 09.00: Божественна Літургія св. Йоана Золотоустого + Мирування. Йорданське Освячення Води
П'ятниця, 20:	Собор св. Йоана Хрестителя 08.15: Утреня. 09.00: Божественна Літургія
Субота, 21:	08.15: Утреня. 09.00: Літургія за померлих
Неділя, 22:	Неділя по Богоявленні 08.15: Утреня. 09.00: Божественна Літургія
Середа, 25:	18.00: Літургія за родини
Субота, 28:	08.15: Утреня. 09.00: Літургія за померлих
Неділя, 29:	32 по ЗСД. Парафіяльний День Ораторію «Дон Боско» 08.15: Утреня 09.00: Божественна Літургія Свято Ораторію (фільм про Дон Боско, святкування для дітей і молоді)

Маємо ще багато цього року зробити. Потребуємо вашої допомоги, яка може бути фінансова чи будматеріалами (плитка, клей для плитки, бруківка, бат «Плюс Банк», м. Івано-Франківськ, МФО 336310).

Ми спільно зробимо наш храм дуже гарним!

Банківські реквізити для перерахування пожертв:
Чоловічий Монастир Волоченого Слова,
Код 25597817
р/р № 26003300031769, ВАТ «Плюс Банк»,
м. Івано-Франківськ, МФО 336310

ДУШПАСТИРСЬКІ ВІДВІДИНИ з йорданською водою відбуватимуться починаючи з четверга 19 січня і надалі. У будні після 17, а в святкові після 15 години. Маю намір зустрітися зі всіма парафіянами та спільно молитися і благословити. Родини, яких не буде вдома протягом днів відвідин, нехай повідомлять раніше про день, який є зручніший для вас. Хто мав би бажання посвятити окремо дім чи офіс, звертайтеся за телефоном: 098-948-80-25 (отець Йосафат).

◆ Наші добротинці

VENUJAN
Меблі
вул. Моброцького ім. Стефана, 25 (на роз'їзді) 0342 77-18-04
моб. +38 (050) 433-40-96 / моб. +38 (050) 433-40-98

ТОПІК
ВІСНИКИ, КАЛЕНДАРІ, БУКЛЕТІ, ПЛАНІКИ, ГРАМОТИ, КНИЖКІ, ЛІСТІВКИ, ВІСНІ, БЛАНКИ.
Тел: 0342 80-248, 0342 80-249

Ресторан-готель
ЗЕЛЕНИЙ КЛИН
м. Івано-Франківськ
с. Крихівці (об'їздна Набережна)
Тел. 050 4337854
Тел./факс (0342) 77-81-06

Івано-Франківський
МІСЬКОМЛЗАВОД
76003, м. Івано-Франківськ
вул. Ушинського, 2
Тел./факс: +38 (0342) 46181
+38 (0342) 773446
E-mail: moloko@com.if.ua

Виготовлення
художніх
вітражів
Тел.: (095) 631-09-14
(097) 771-81-62
Ігор ВОЛОШИН
ТУТ МОЖЕ БУТИ
ВАША РЕКЛАМА

Видавець: **Парафія Свв. рівноапостольних Кирила і Методія, УГКЦ**
Відповідальний: **о. Йосафат Бойко, ВС**
Група помічників: **о. Роман Влашин, о. Теодосій Савчук, ВС, Катерина Негрич, III чин ВС, Олексій Голубчак.**
Адреса: **вул. Вербова, 12, с. Крихівці (Долина), м. Івано-Франківськ, 76493,**
www.rkm.if.ua; mail: josafatboyko@ive.org
Комп'ютерна верстка: **Ольга Масловська**
Друк: **Друкарня «Фоліант», зам. №257.**
Тел.: **0342 502165, м. Івано-Франківськ, вул. Старозамкова, 2**

Вісник видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних використаних авторами. При передруку посилання на вісник обов'язкове.

АДРЕСА
76007 м. Івано-Франківськ
вул. Володимирська, 121
ТЕЛЕФОНИ
+38 (0342) 711-901, 741-900
ЕЛЕКТРОННА АДРЕСА
vombud.com.ua
e-mail: vombud@ive.org
МИ ЗБУДУЄМО
ВАШЕ МАЙБУТНЄ

ІВО ОПТИКА
всїм і кожному
www.ivooptika.if.ua
МАГАЗИН ОПТИКИ

Ресторан
ГОЛЯНИЦЯ
Зал до 150 осіб
Ресторан
Великий банкетний зал
Літній майданчик для танців
Готель

Вашою пожертвою
ви спричиняєтеся
до розповсюдження
ВІСНИКА.